

Jaroslav Seifert:

SLAVÍK ZPÍVÁ ŠPATNĚ

MĚSÍC NA KŘÍDLECH

*Květ hyacintu
tiara papežova
a papež spí tu
do růžova*

*Hle moji dýmku
oblak kadidlový
květ hyacintu
mne baví*

*Noc plná krásy
luna zbledla
aeroplán si
zlomil křídla*

*Smrt hangár míru
S oblohy sražen
Rtuť teploměru
vytryskla na zem*

*Smuteční anděl
nad touto troskou
s perutí křídel
pláče láskou*

*Ty lásko moje
sladké vlnobítí
Luna hraje
kytara nám svítí
Slavní spáčí!*

PŘESÝPACÍ HODINY

*Žhne pyramida
krystal historie oasa stínů
Jedovatá moucha hlídá
mrtvolu královninu*

*Slavní spáči!
je už nevyruší
sup jenž se vznáší
Sfinga mlčí*

*Stoletý pavouk spřádá
hustou pavučinu
Hle jaká zuří nuda
v městě Egyptanů*

*Francouzská auta
projíždí mimo
nikoho neupoutá
to krásné jméno*

*Citroen?
Hvězdy a ananasy
a sladké víno sem
Egyptanko kde jsi?*

*Zůstati klidný
jak měsíc o půlnoci
Evropo už nikdy
nespatří tě mé oči*

*Odjíždějící auta
nemohou dál než k moři
Na konci světa
shasíná bludička v keři*

*Kdo se nebojí jeti
necht' sfingu osedlat
zkusí vlnobití času
tříští se o její prsy*

*Nejvyšší rekord závodníci
je smrt!*

VERŠE

*S kým osamět, s kým zůstat sám
a civět nad propastí?
A plakat? Zaplakal jednou starý Abraham
a anděl vzlétl v hermelinovém plášti.*

*Já nevím, kde je sever, kompas lže
a všechny dívky lžou,
Běž na rozcestí, sloup ti ukáže
tři cesty najednou.*

*Z účesu židovek vlá silný pach,
to lečí komety.
Mé oči krouží v samých elipsách,
jež nejsou viděti.*

*Zapomněli jsme na musy,
ty křídel nemají.
Mít za milenky medusy, ach medusy,*

jež žhavé líbají.

*Z korálů berli a pak jít,
kde vládnou sepie,
velrybí mléko okusit,
až ti je někdo nalije.*

Adieu, adieu, adieu!

PÍSEŇ O SMRTI

*Musíme umřít
i když se nechce
Hlas umíráčku
umírá Nechce*

*Perly a drahokamy
vrátíme živým
jako sebevrah ze dna
bublínky vzduchu*

*A tak umřem chudi
umřeme prosti
se zlatými zuby
v bílé dásni*

*Snad je to jen úsměv
z ryzího zlata
Není to tak strašné
jak se říká*

*Co je to smrt
Ať brousí kosu*

*Když kos si zpívá
spí*

*Spirálo
ach závitnice pružná
Proč pláčete
moje závistnice
když kos si zpívá a spí?*

STARÁ MOUDROST

*V úponcích psího vína
uvázl motýl
Pes zavyl
zazvonila sklenka vína*

*Dívka se podobá motýlu
Škoda toho pelu
Když v Archipelu hoří
oheň se zrcadlí v moři*

*Jules Verne je mrtev
Nevadí Bláznivé dobrodružství žije
Zakopané poklady
měsíc a hrůza před hady*

*Nebojte se U nás je klid
a sladkost pohody
List růže v umývadle
s ručičkou hodin závodí*

*Tak klidně dovést žít
v moudrosti hluboké a hořké*

*nehynbý krab
v hluboké modrosti mořské*

*List růže list růže
růžová plachtová loď a její plachty
Ať plaché dívky studem růžoví
a pláčou*

14. ČERVENEC

*Spí ctihodný pan Mirabeau
i historie barikád
v Jardin de Plantes spí marabu
melancholický pták*

*Čtrnáctého července
revoluce a ulice
Pan Mirabeau v své paruce
Marie hraje na housle*

*Kdo je ta Marie?
Marabu
se kalné vody napije
moudřejší než pan Mirabeau*

*Vždyť teče víno z barikád
a rozpustilá Marie
má ráda bary Kdo má barvy rád
frygickou čapku miluje*

*Když našel básník kalanbur
ó kalanbur
bulvár hned smíchem vybuchnul*

Peří si čechrá marabu

*Ó Marie! K Jardin de Plantes
vzlét osamělý marabu
a Mirabeau šel bůh ví kam
říkaje si ten kalanbur*

PŘÍTELKYNĚ

*Letos už naposledy
slavíme vánoce.
Emma a Gisela
drží se za ruce.*

*Kulatý stůl
a pugét pro slečny
Stín smutku na tvářích,
hodiny sluneční.*

*Malá Gisela
náhle se rozpláče.
To nejsou zvony,
to jsou mé papuče.*

*Já sedím u kamen
a básním potichu:
severní pól, pan Amundsen
sedí tam v kožichu.*

*V plotně to hoří.
Ale jak!
Po stropě chodí
rudý plameňák.*

*Hnízdo má v ohni.
Emma sní:
zaškrť ho, zaškrť,
pera mu vytrhni!*

*Gisela bledne,
hrůza hrůzoucí,
to nejsou stíny,
to jsou pavouci.*

*Revolver v ruce,
namiř do kouta!
Prostřel to srdce pavoučí,
zabij ho pavouka!*

*Ne, já ho nezabiji,
já ho znám.
Viděl jsem v jeho vláknech
třpytit falešný diamant.*

*Na ňadra růži
za tři sous.
Pavouk nám utká z pavučiny
masku do plesu.*

PARAVAN

*Zpěvák rozšlápnul mandolínu
fík plný šťávy
Číňan si narovnává oči a líbá evropskou ženu
v záhybech jeho šatu chroupe drak čokoládu*

*Evropská žena
dvěma růžovými prsty si oči sešikmí
usmívajíc se na Číňana
v zrcadle sněhové tmy*

*Mušle Vása z porcelánu
s mokřými lilijemi
S květiny na květinu s lodi na loď po oceánu
citronové oči*

*Od hvězdy k hvězdě napjatá struna
azurová cítera moře
Žena se mazlí s vlastními prsy a neusíná
za paravánem.*

ŽLUTÉ, MODRÉ, ČERVENÉ

*Hledáme dívku bez předsudků, bez škrabošky
v kavárně mezi čišemi a stébly slámy do nich smoče-
nými.*

*Jsou jako chrpy mezi obilím
a chodíme kolem nich po mezi.*

*Je to jisté umění,
řekl bych, že je to provazolezectví,*

*neboť nad námi je propast s plujícími ledovci,
posypanými hořkými hvězdami.*

*Pak přijde podzim,
není to nikdy nic nového ani zvláštního,
rýma, lípové thé a sedět u kamen,
přece se však Tomu vždycky divíme.*

*Žluté, modré, červené listí v parcích,
dámy v pestrých toaletách podobají se ihned chame-
leonům,
jsou to tedy vlastně mimikry,
aby nebyly viděny svými manželi, když je klamou.*

*Ach, ten malý, zlatý černý boy,
ví všechno na světě a proto se usmívá,
stojí mlčky u svého liftu jako teploměr
s černou rtutí.*

*Lift padá, lift stoupá mezi patry,
melancholický růženec
a my jím stoupáme, unikajíce tak milenkám,
které nás pronásledují svými polibky,*

*až na střechy,
kde kvetou umělé růže z naškrobeného vzduchu,
které nikdo nevidí.*

PANORAMA

*Jelen se vzdaluje, kouř jeho parohů stoupá,
za listem kapradí poslouchejte hvězdu
a tíše, jenom tíše.*

*Talíře plné ovoce a noci hvězd,
chtěl bych ti podati tento bronzový talíř
a býti holičem.*

*Ó kadeřníci,
unavené ruce klouzají po hladkých vlasech,
hřeben padá z ruky, sochař upustil dláto
a v zrcadle zamrzly oči.*

*Už je noc. Vy spíte?
Rozbořte měkkost svých peřin!
Hodina půlnoci. Elektrické lampy.
Tma, světlo, tma polosvětlo
a vizte:*

*hřeben hor češe kštici oblohy
a hvězdy padají jak zlaté vši.*

KRKONOŠE

*Fotografický aparát na křehkém stativu,
kamzík s jediným velikým okem.*

*Já nejsem střelec, já se bojím,
stokrát raněný láskou.*

*Z pramene dívčích vlasy napije se milenec,
vždyť jsou to jenom pošetilosti, jenom láska.*

*Řeka nás cestou potichu provází,
kytara píseň.*

Smrk rozražený bleskem, rozstřílené okno katedrál.

*Neděste se však moje přítelkyně,
jako baterie děl v hlubokém míru
odpočívá země pod horami.*

*Kdybych věděl jaká slova mne napadnou,
až napadne sníh!*

*To jenom dřevorubec zatne do ticha sekeru
a z hlubiny lesa ozvou se pohádky.*

S bohem, Krakonoši, je to tak smutné.

Tvým botám ujíždíme čarodějným krajem.

*A naše autobusy voní Paříží
jako sněženky jarem.*

CHLÉB A RŮŽE

*Mezi dvěma poly napjatý svět
jako osličí kůže
Mezi dvěma věcmi život chléb a růže*

*Svět zní Bubny znějí
Pro malé věci velká válka
Vítěz i poražený se domů navracejí
Jaká dálka jaká dálka
je domů*

*Dvě hrací kostky dvě kouzelná slova
v kornetu dějin chléb a růže
Na převráceném bubnu hrejte znova
míchajíce prudce kornet v dlani*

*Na osličí kůži válečného bubnu
pro naši lásku hlad i umírání*

BALADA

*Mlým mele bídu,
oči v pláči utkví.
Na mrtvém bodě
spí mrtvý.*

*Buben zazněl
a pláč jej po cestě střídá.
Na čtyřech mlýnských křídlech
vrže bída.*

*Z bílého fáče
má nevěsta svatební šat
a pláče,
že půjde s mrtvým spat.*

*Jde válka, jde válka,
čas otáčí se bez konce,
jdou zimy, jdou jara,
máje a prosince.*

*Pluh války hluboko oře
květnatou zemi
a hladiny moře,
jež v krev se mění.*

*Co vzroste z brázdy,
když sel jsi krvavé zrní?
Zahřmělo nebe a kupí se vraždy,
ale konce není.*

Vybuchl granát,

*zvednu si prázdnou střepinu
a přijdu vám gratulovat
na svatební hostinu.*

*Zvednu ji do výše,
jak číši na zdraví,
krev poteče
nám na hlavy.*

*Pod černou hvězdou
ztápí se země lidí.
Mlýn trčí žalostně k nebesům
jako trůn bídy.*

STARÉ BOJIŠTĚ

*Slunce otáčí stínem věcí,
větrná křídla křehké mlýny lámou.
Jsme v zemi bláznů, pojďme, zatančme
si jednou, dvakrát.*

*Což na hřbitově tančit smí se
mezi životem, mezi smrtí?
Proč ne, proč ne, má tanečnice,
v zemi bláznů?*

*Pěšáček malý v zákopech vonící země
nad hlavou z pušky má kříž.
Usíná naposled ve své helmě,
dobrou noc!*

*Král padá s trůnu a trůn se kácí,
falešní proroci zvedají hlas,
že v jícnech děl se uhnizdují ptáci
a ptáci odlétli.*

*Pod cimbuřím věže stín koně pádí
pro svého císaře, pro jeho stín.
Jsou mrtvi nepřátelé, jsou mrtvi kamarádi,
jsme mrtvi všichni.*

*Je to zem bláznů a kdo v ní je pánem?
Vzácné masky, začíná karneval!
V gázových maskách nezahynem
v oblacích plynů!*

Slunce otáčí stínem věcí,

*země je těhotná mrtvými.
Již puká, pojďme a zatančme si
dokola!*

*Je noc, je ráno a v mlhách dní se,
v cárech zahaleni všichni spí.
Je to plášť harlekýnův, země, probořená šachovnice,
je to EVROPA.*

BALADA ZE CHAMPAGNE

*Ve světové válce padlo 4.000
francouzských básníků.
„Temps“!*

*Na patře chutnáš víno
a víno chutná mi,
řekni mi Josefino,
jak se ti líbí v Champagni?*

*Tvůj otec byl vinař,
bylo to ve válce.
Už je to dávno, vzpomínáš,
jak chodil po vinici v slaměném klobouce.*

*Na stole stojí láhev
hrdla útlého,
když piji, musím myslet na krev,
na něco strašně smutného.*

*Jednoho rána
umřel jí tatínek v náručí,
zaplakala malá Josefina,*

ale čas je lék ten nejsladčí.

*Byl to den hrozný,
byly ještě horší, přišla válka, přišli vojáci.
Zakopali děla na vinici mezi hrozny.
Josefino, ještě smutná jsi?*

*Josefina vyšla na vinici,
byla sama.
Potkal ji tam voják: děvče či pak ty jsi?
Vzal ji kolem pasu, zvonil ostruhama.*

*Josefínin bratr roste jako z vody,
už je dávno, dávno po válce,
Je to prosté – jako otec chodí
po vinici ve slaměném klobouce.*

*Prohlíží si révu, polohlasem zpívá,
křehké stonky lýkem uvazuje.
Jak jsou těžké plné hrozny vína,
když už zraje.*

*Přijde večer, nebe sládně hvězdou,
mladý vinař domů vrací se,
jedna hvězda svítila mu cestou,
a když přišel, bylo jich už tisíce.*

*Večeří a pije mlčky víno,
do novin se dívá a čte potichu.
Četla jsi už, drahá Josefino,
kolik padlo ve Francii básníků?*

*Čtyři tisíce!
Čím vším je válka vina!*

*Josefina mlčí. Mlčí se,
chvilkami jen v zubech zazní sklenka vína.*

*Vzpomíná. Půl pláč, půl smích
lehce rozechvěje ústa její.
– Kolik bylo potom ostatních,
kteří básně psáti neuměli!*

POLIBEK NA CESTU

*Krásné dámy líbaly
americké dobrovolníky,
Nezapomenu nikdy
na to, co spatřil jsem v ten den,
drnčela okna katedrál,
vysoko hořel Verdun.*

*Hořela válka jako pochodeň,
stromy do kořenů zachvěly se.
To není obloha nade mnou,
to je okno světové nemocnice.*

*Jako prázdné krabice od konserv
lidé tu rezavějí a hnijí.
Dívám se střílnou na hvězdy,
bojuji pro Francii.*

*Pro Francii?,
Nikdy jsem ještě v této zemi nebyl!
Proč tedy zdvihám pušku se země,
proč mířím, abych zabil.*

*Prší na mrtvé,
vytřeštěné oči v závojích žlutého fáče,
hledím jim do očí,
tvář mrtvého jako když pláče.*

*Prší na živé,
vytřeštěné oči ve stínu helmy,
proč tu jsem, proč tu civím,
když tak smutno je mi?*

*Pro sladkou Francii?
Chutná snad lépe než moje domovina?
Neznám jejich žen,
nikdy jsem neokusil jejího vína.*

*Pro polibek jedné malé miss,
u nás za mořem, u nás doma;
když jsem šel do války,
dotkla se mé tváře svýma rtoma.*

*Podala mi ruku, já ji stisk'
a byl jsem ztracen,
já byl tak chudý, měl jsem hlad,
políbil jsem jí prsten.*

*Mám jí to vyčítat,
aby mi zhořkla vzpomínka, chutnající tak sladce,
mám ji proklínat, mám plakat,
nebo smát se?*

*Jen se rozpoutej, světová válko,
hřměte děla zakopaná v zemi?
Pro polibek jedné malé miss,
budu mlčet, budu němý.*

JABLOŇ SE STRUNAMI PAVUČIN

*Jablka ruměná
ohnula královský peň jako harfu,
strunami pavučin jej podzim ověsil,
lkej a hrej
můj hráči!*

*Z té země nejsme, kde zrají pomoranče,
kde kolem ionských sloupů pne se réva,
jež je sladčí
nad ústa římských žen;
u nás jen jabloň, prudce pokřivená
věky a plody.*

*A pod ní sedávaje ten,
jenž viděl snad
pařížské noci, italská poledne
i měsíc nad Kremlem,
vrátil se domů na vše vzpomínat.*

*Ve verších
tichou a klidnou píseň, jež dala by se hrát
v těch strunách pavoučích,
já zaslech' jsem.*

*Kam jíti za krásou,
moře, města a hory,
kam pro tvůj klid tě vlaky zavezou
vyhojit rány, které ještě bolí?
Kam?*

*Pohledy žen
i jejich ňadra, jež by skolébala
tvou hlavu v bohatý a exotický sen,
tě nelákají?
Hlas, který voní dálkou, zve tě,
tvá zem je malá!*

*Chceš zůstatí němý,
když svůdně promlouvá k tvé touze?*

*Je po poledni,
plod jeden utrhnu si na jabloni
a přivoním si dlouze.*

*Býti sám,
mimo pláč žen a mimo jejich smích,
být doma, samotén,
když známá píseň zní mi ve větvích.*

*Pro marnou krásu pošetilých žen
je škoda jablka.*

TŘI HOŘKÁ JADÉRKA

Košťovi Bieblovi

*Tři hořká jadrka
dostal jsem na památku,
mávám šátkem
na znamení smutku.*

*Na rozloučenou
tři zrnka z pomoranče,
do bílého šátku
se pláče.*

*Zasadil jsem si je
zalévám je pilně,
vždyť je to poesie, export Itálie,
studené domovině.*

*Vyrostla. Dobře!
Jak kvetou nevím,
žlutě, červeně, modře
květem popelavým?*

*květ plápolající
odkvete brzy.
Na stonku plody nedozrálé visí
jako hořké slzy.*

*Kdo to pláče, či je to pláč?
Z jader, která jsi mi dal,
můj pomoranč
vyrostl ale neuzrál.*

Vždyť není u nás doma
ten vzácný květ,
vše je mu cizí u nás
jako led.

Slunce je chladné
země je jiná,
rosa padne
a přijde nevlastní zima

a cizí jaro.

Přilétlo psaní z daleka.
Kde vlastně ta Jáva leží?
Vzpomínám na tvá jadérka
a u nás sněží.

Co psáti o tom, když to člověk nezná?
Na moři pluje žhavý ostrov.
Hop, jako opice skáčí slova něžná
na papíře do strof.

A marně k uchu zvedám svou hůl z bambusu,
je mlčenlivá, nemá
a kde bych mohl pít mléko z kokosu,
když naše kráva je nemá.

A propós,
nosí tam černošky na oušku
květy a peří z papoušků?

Jak se ti tedy daří v městě růžovém?
Myslím, že je to věčná tesknice
mých stromků za oknem,

jež chvějí se,

*když cítí padat venku sníh;
tak, v jinou přesazen zemi,
jsi jedním z jadérek mých
v tesklivém odloučení.*

*Vždyť musí ti cizí být horká kolébka hlíny,
v níž květy houpají se
za zpěvu ptáků uprostřed naší zimy
když zmrzne u nás slunce.*

*Je marno stromky moje zalévat
a marno hřáti dechem zvadlý list.
Jen usnout, usnout jako usne had
a najednou se doma probudit,*

když je jaro!

MOSKVA

*Menuet se již dávno netančí
a harfa nemá dávno komu hrát.
Vitriny ve starém paláci
jsou náhrobkem mrtvých.*

*Byla tu bojiště,
zkrvavená zeď Kremlu ještě dnes cení zuby.
Buďte nám svědky, kteří mrtvi jste,
pohřbeni do hedvábí.*

*Poháry bez vína,
prapory skloněné nad touto minulostí,
meč, který vzpomíná,
komu vypadl z pěsti.*

*Shnilé prsteny, plesnivý diadem,
colier, která ještě dnes voní.
Rozpadlé roby mrtvých careven
s maskou bez očí, pohledem smrti a zatracení.*

*Znak moci, carské jablko, leží tu na zemi,
červivé a shnilé.
Je konec, je konec pod zlatými báněmi,
smrt hlídá hřbitov historie.*

*Brnění, prázdná jako zlaté ořechy,
na kobercích nevidaných vzorů
a empírové kočáry jedou nazpět do minulých století,
bez koní, bez světel, bez pasažerů.*

PÍSEŇ O MOSKVĚ

*Falešné zoubky tvých bání
lesknou se v sněhové dásni.
Fabriky bání
v širokém kruhu.*

*Kašlem na diamanty
a na tvé třpytivé zlato.
Dneska se chlebem platí
na dlaň.*

*Dovední klenotníci,
opřeni o své díže,
tekuté zlato mísí
a dělají kulaté chleby.*

*Jak líbezně voní
ten skvost tak chudý a prostý,
když na půl rozkrojený
nese jej matka dětem.*

*A zvony kovovým hlasem
zvěstují po celé zemi
hlubokým basem:
Chleba! Chleba!*

Zlato nic není!

U MATKY BOŽÍ IVERSKE

*Z pobožných věcí na světské,
od modlitby až k hříchu.
U matky Boží iverské
je bazar na chodníku.*

*Leninův odznak za rubl.
Dej mi jej, děvčátko modrooké;
mají jej jiní a nikdo z nich nezchudl,
koupím si odznak také!*

*Obrazy, Lampy, hrnec, podkova,
co všechno čeká tu na nás.
Vypadá to tu, jakoby rána dělová
zbořila měšťácký palác.*

*Gramofon mlčí zarytě
neumí zpívat revoluční písně,
vzpomíná asi doby té,
kdy hrával urozené slečně.*

*O zeď tu rapír někdo podepřel,
je sice zlomen, ale neumírá,
ta tam je jeho pružnost, kterou měl
kdys v ruce kavalíra.*

*Hromada starých knih,
ó jaké moudrosti z nich každá chová.
Zoufalství Dostojevského je v nich,
chladne v nich vášeň Puškinova.*

Na ruby se tu obrací

*minulost, jež se nenavráťí zpátky;
chodí tu dělníci, chodí tu vojáci
a ženy s rudými šátky.*

*Pak je tu něco k zasmání,
je to tak rozkošné a bílé,
hedvábné podprsenky pro dámy
jsou navlečeny na dlouhém bidle.*

*Zed' Kremlu ponurá a krvavá
posupně mlčí vzadu,
hned vedle ní se prodává
ta hračka pro parádu.*

*Však já vím, já už vím
na Jeanne d' Arc vzpomněl jsem si,
jak kráčí do boje s krunýřem stříbrným
a meč a krása její hlavu věnčí.*

*Ty podprsenky jsou také brnění
pro dívčí ňadra a srdce.
Brnění lásky, než je prolomí
milencovy ruce.*

MĚSTO LENINOVO

*Bývalý palác admirality,
empirová lastura, z které se narodila Venuše
s námořnickou čapkou.
Byl to malý zázrak.
Toť vše.*

*Velitel přístavu vítá kapitána z Číny
tisknou si ruce. Bílá žluté.
Lodi nadívané máslem, čokoládou a čajem
kotví nepohnutě.*

*Je noc. Jako opilý pavouk s křížem na hřbetě
obluda chrámu potácí se tmou noci.
V sloupoví, mezi černými ikonami
duní křik revolucí.*

*Zimní palác je nabarven krví.
Mramorový sloup magnetisuje měsíc.
Tekla tu krev. Padá sníh. Rudá s bílou.
V noci to děsí.*

*Město na Něvě. Metropol básníků.
Na tvých zdech psala šavle rudé verše.
Místo slov lásky duněla tu děla.
Byla to revoluce.
Toť vše.*

LENIN

Na konec slávy.

*Zvětraly trosky paláců
na prasklých sloupech, jež se rozdrolí
na konec slávy.*

*To bylo Rusko, jež jsme spatřili,
když zlaté bány Kremlu hořely
jak svíčky nad rakví.*

*A zatím Moskva
na křídlech praporů se vlnila
a její ulice duněly prací rukou dělnických,
až stěny pukaly.*

*Plná hroznů, plná života
byla to spanilá vesnice
nad zříceninou Pompejí*

*Zatím co dole vládl klid
a smrt,
pod tlapkou koček mramorový prach
antických sousoší.*

*V chaise longue
již těžce nemocen a stár
jak křehký stín a starý strom
spočínul Lenin.*

*Blíží se smrt
a zbývá krátký čas,*

*několik dní slunného podzimu
a zima.*

*Obrácen tváří tam, kde žhnou
zrcadla Montblanku,
spatřil tvář světa, vidí Evropu
a zápas tříd.*

*Pták sestřelen,
řítí se s úžasem do proutí vrb
a v podsklepení bank, kde zkvétají
ty zlaté pruty v sebe stočeny,*

*psi, ploužící se líně sloupovím,
hlídají dobře zlaté bařiny,
po bílých arších, mezi ciframi
řine se krev.*

*Vidí města a masy v pohybu
přelévati se jako černý stín
pod září světél
a slyší píseň, kterou měl tak rád.*

*To není píseň milostná,
jež sladce zní, když noc se naklání
pod okny milenek
(měsíc se plazí sametovou tmou)*

*To byla píseň,
kterou zpívali
do uší carů pod okny paláců,
kdy strojní pušky tkaly rychlou smrt.*

A obraz zmizel,

*zmlkl sladký hlas.
Poprašek sněhu zastřel jeho zrak
a vidí Moskvu.*

*Pyšný a hlučný zazněl krok,
to pod kremelskou zdí
přechází stráž
a děsí Evropu a děsí celý svět.*

*Pak zvedl oči z hlubokosti snů
a suchý list,
ježž stromu orval strom,
snášel se k zemi pomalu,*

až spad'.

*Otevřte okna.
Bolest oči zavírá
v pozadí rudých tkanin.*

*Zvedli mrtvého
a hrob se otvírá.
Je mrtev Lenin.*

*Davy se hnuly.
Kráčejte potichu.
Spár bolesti se zatne.*

*Pro smutek světa,
můj drahý básníku,
slavíci zpívají špatně.*